

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Hvem var den Lykkeligste?

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748571798416/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Pigas Bryst, som om den ved sin Friskhed og en Moders Kys kunde faae Hjertet til at banke igjen.

Det var som Rosen svulmede; hvert Blad bævede i Tanke og Glæde: »Hvilken Kjærligheds Vei blev mig forundt! Jeg bliver som et Menneskes Barn, faaer en Moders Kys, faaer Velsignelsens Ord og gaar med ind i det ubekjendte Rige, drømmende ved den Dødes Bryst! Tilvisse, jeg blev den Lykkeligste af alle mine Søstre!»

I Haven, hvor Rosentræet stod, gik den gamle *Lugekone*; hun betragtede ogsaa Træets Herlighed, og heftede Øinene paa den største, fuldtudfoldede Rose. En Dugdraabe og en varm Dag til, saa vilde Bladene falde; det saae Konen og fandt, at den havde gjort sit Skjønheds Gavn, nu skulde den ogsaa gjøre Nyttens. Og saa plukkede hun den og lagde den i en Avis, den skulde hjem med til andre afbladede Roser og med dem sylles, blive Potpourri; føres sammen med de smaa blaae Dreng, som kaldes Lavendler, balsameres med Salt. Balsameres, det blive kun Roser og Konger.

»Jeg bliver den meest Hædredel« sagde *Rosen*, idet *Lugekonen* tog den. »Jeg bliver den Lykkeligste! Jeg skal balsameres.«

Der kom i Haven to unge Mænd, den ene var en *Maler*, den anden var en *Digter*; hver af dem plukkede en Rose, deilig at see.

Og *Maleren* gav paa Lærredet et Billede af den blomstrende Rose, saa at den troede at spejle sig.

»Saaledes,« sagde *Maleren*, »skal den leve i mange Menneskealdere, i hvilke Millioner og atter Millioner af Roser visne og døe!»

»Jeg blev den meest Begunstigede!« sagde *Rosen*, »jeg vandt den største Lykke!»

*Digteren* betragtede sin Rose, skrev et Digt om den, et heelt Mysterie, Alt hvad han læste paa Blad ved Blad, i Rosen: »Kjærligheds-Billedbog«, det var en udødelig Digtning.

»Jeg er udødelig med den!« sagde *Rosen*, »jeg er den Lykkeligste!»

Der var dog, i al den Pragt af Roser, een, som næsten sad skjult af de andre; tilfældigviis, heldigviis maaskee, den havde en Skavank, sad skjevt paa Stilken, og ved den ene Side svarede Bladene ikke til dem paa den modsatte Side; ja midt i Blom-

2 til] der til m0. 26 den] denne m0. 34-443,28] på overklæbning over kortere version; på bagveden, brøtfragment m. 39 ved den ene] til een m, ved een 0.